

Sygn. akt VII U 2709/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jarosław Matuszczak

Protokolant: referent stażysta Magdalena Szczygieł

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 30 czerwca 2015 r. nr (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

I. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje ubezpieczonemu Z. K. prawo do emerytury od dnia 08 lipca 2015 r.,

II. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie,

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz ubezpieczonego Z. K. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: VII U 2709/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu Z. K. prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie wymogów niezbędnych do nabycia przedmiotowego świadczenia, wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Do pracy w warunkach szczególnych nie uwzględniono okresu **od 13 marca 1974 r. do 30 listopada 1984 r. oraz od 01 grudnia 1984 r. do 31 grudnia 1998 r.** z tytułu zatrudnienia w Stoczni (...) Sp. z.o.o. W ocenie organu rentowego na podstawie przedłożonego materiału dowodowego trudno ustalić czy wykonywana praca była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – brak bowiem określenia jej rodzaju. Z przedłożonych dokumentów nie wynika również przynależność resortowa, co uniemożliwia ocenę czy praca była wykonywana w szczególnych warunkach, a zajmowane stanowiska „**ślusarz okrętowy**” i „**robotnik pochylniano-dokowy**” też nie wnoszą dostatecznego wyjaśnienia w sprawie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał również, iż ubezpieczony pozostaje członkiem OFE.

(decyzja k. 20 akt emerytalnych)

Pismem z dnia 12 listopada 2015 r. ubezpieczony wniósł o przywrócenie terminu do złożenia odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 czerwca 2015 r. wskazując, iż powyższa nigdy nie została wnioskodawcy doręczona, pierwszy raz zaś zapoznał się z jej treścią 04 listopada 2015 r.

Odwołanie od decyzji wywiódł ubezpieczony Z. K. zaskarżając w ją w całości i wnosząc o jej uchylenie i przyznanie prawa do wnioskowanego świadczenia, względnie uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawcy kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Ponadto ubezpieczony wniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania wnioskodawcy, z przesłuchania świadków: R. W. oraz Z. S. jak również przeprowadzenie dowodu z załączonych do pisma dokumentów na okoliczności wskazane w treści odwołania, zobowiązanie organu rentowego do przedłożenia akt postępowania dot. złożonego wniosku, oraz o zobowiązanie przez Sąd (...) Sp. z o.o. do dostarczenia kompletnej teczki osobowej wnioskodawcy (dotyczącej wykonywania przez niego pracy w Stoczni (...) Sp. z o.o.) na okoliczność spełnienia przez wnioskodawcę warunków do przyznania emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze.

W uzasadnieniu wskazano, iż ubezpieczony wbrew twierdzeniom organu rentowego wykonywał pracę w szczególnych warunkach jako **ślusarz okrętowy oraz robotnik pochylniano-dokowy** przez okres od 13 marca 1974 r. do 31 marca 2000 r. t.j. ok. 26 lat, a licząc do 01 stycznia 1999 r., prawie 25 lat. Ubezpieczony stwierdził również, iż w przypadku niezłożenia oświadczenia o chęci pozostawania w OFE w jego opinii wszystkie zgromadzone środki powinny zostać przekazane do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

(pismo z dnia 12 listopada 2015 r. k. 2 akt sprawy, pismo z dnia 12 listopada 2015 r. k. 3 akt sprawy)

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie oraz przeprowadzenie dowodu z akt organu rentowego podtrzymując twierdzenia zawarte w decyzji. Organ podkreślił, iż ubezpieczony jest członkiem OFE i nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych w OFE na dochody budżetu państwa za pośrednictwem ZUS.

(odpowiedź na odwołanie k. 8 akt sprawy)

Pismem procesowym z dnia 18 lutego 2016 r. ubezpieczony wyjaśnił, iż wnosi o przeprowadzenie dowodu z następujących dokumentów: pisma (...) Sp. z o.o. z dnia 09 lutego 2016 r., świadectwa pracy z dnia 31 marca 2000 r., świadectwa wykonywania pracy zaliczonej do I kategorii zatrudnienia (w szczególnych warunkach) z dnia 31 marca 2000 r. - na okoliczność spełniania przez wnioskodawcę warunków do przyznania emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Ubezpieczony wskazał jednocześnie, iż cofa wniosek o zobowiązanie przez Sąd (...) Sp. z o.o. do dostarczenia kompletnej teczki osobowej ubezpieczonego.

(pismo z dnia 18 lutego 2016 r. k. 24 akt sprawy)

Organ rentowy odpowiadając na pismo skarżącego z dnia 18 lutego 2016 r. wskazał, iż załączone do niego kopie dokumentów pozostają bez wpływu na wynik sprawy. Przedłożone świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 31 marca 2000 r. nie spełnia zaś wymogów formalnych.

(pismo z dnia 10 marca 2016 r. k. 32 akt sprawy)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony Z. K., urodzony w dniu (...), w dniu 23 czerwca 2015 r. złożył w organie rentowym wniosek o wcześniejszą emeryturę.

dowód: wniosek z dnia 23 czerwca 2015 r. k. 1-4 akt rentowych

W toku postępowania przed organem rentowym wnioskodawca udowodnił 27 lat, 11 miesięcy i 22 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 26 lat 8 miesięcy i 25 dni okresów składkowych oraz 1 rok 2 miesiące i 27 dni okresów nieskładkowych natomiast nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia k. 30 akt sprawy

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia z dnia 30 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił ubezpieczonemu Z. K. prawa do emerytury z uwagi na niespełnienie wymogów niezbędnych do nabycia przedmiotowego świadczenia, wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, jak również wskazując na fakt, iż pozostaje członkiem OFE.

dowód: decyzja z dnia 30 czerwca 2015 r. k. 20 akt rentowych

Ubezpieczony dnia 13 lutego 2016 r. złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa oraz o skreślenie z Centralnego Rejestru Członków Otwartych Funduszy Emerytalnych.

dowód: wniosek z dnia 16 lutego 2016 r. k. 22 akt sprawy

Ubezpieczony w okresie od 13 marca 1974 r. do 31 marca 2000 r. był zatrudniony w Stoczni (...) Sp. z o.o. w T., gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na następujących stanowiskach:

- od dnia 13 marca 1974 r. do 30 listopada 1984 r. na stanowisku ***ślusarz okrętowy***;
- od dnia 01 grudnia 1984 r. do 31 marca 2000 r. na stanowisku ***robotnik pochylniano-dokowy***.

Stocznia remontowała lodolamacze, barki, i inne jednostki pływające. Przygotowywała również urządzenia (wyposażenie statków) i zapewniała ich montaż.

W początkowym okresie zatrudnienia ubezpieczony wykonywał prace ślusarza okrętowego pracując stale i pełnym wymiarze czasu pracy w warsztacie pływającym po kanale w stoczni (...). Warsztat pływający był przycumowany do nabrzeża, pracowano również w hali znajdującej się przy nabrzeżu. Wydział w którym zatrudniony był ubezpieczony (wydział wyposażenia) zajmował się produkcją wrót, włazów wentylacyjnych. Przygotowywał również wentylacje, blachy pod podłogi, drzwi zarówno w warsztacie jak i na statkach. W czasie gdy kadłub był montowany (czyż zajmował się wydział kadłubowy) ubezpieczony zajmował się jego wyposażeniem które miało być zamontowane. Ubezpieczony otrzymywał kartę pracy gdzie wskazywano m.in. grupę szkodliwości. Ubezpieczony pracował nie mniej niż 8 h dziennie, zaś w soboty do godziny 13.00.

Następnie ubezpieczony został przeniesiony do pracy na pochylni do brygady pochylniowo-dokowej gdzie przygotowywał statki do wodowania - montował jednostkę, ustawiał rusztowania, wózki do wodowania, przygotowywał wózki pod inne jednostki.

Prace ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonując pracę bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i nabrzeżach. Ubezpieczony został przeniesiony na ok. 3 miesiące do Czechosłowacji gdzie budował wrota jazu – jest to konstrukcja hydrotechniczna.

dowód: zeznania świadków Z. S. i R. W. oraz ubezpieczonego k. 37-40 akt sprawy – protokół skrócony akt sprawy, oraz k. 41 akt sprawy - protokół elektroniczny, kserokopia świadectwa pracy k. 7 akt sprawy, świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych k. 26 akt sprawy

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych oraz w aktach sprawy. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności z urzędu. Ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o dokumentację dostarczoną przez strony. Dowód z dokumentów zgromadzonych w sprawie w zakresie w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego Sąd uznał za w pełni wiarygodny, gdyż dokumenty te nie budziły żadnych wątpliwości Sądu. Powyższe dowody układają się zdaniem Sądu, w spójną całość, wzajemnie się potwierdzając lub uzupełniając.

Nadto, Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, biorąc pod uwagę, że świadkowie są osobami obcymi dla ubezpieczonego i nie są zainteresowani wynikiem postępowania, a byli zatrudnieni w spornym okresie w tym samym zakładzie pracy- Z. S.(od 1965r.) oraz R. W. (lata 1975-1991) którym również została przyznana emerytura za pracę w warunkach szczególnych. Świadkowie w opinii Sądu posiadają pełną wiedzę co do charakteru pracy ubezpieczonego. W ocenie Sądu ich zeznania są miarodajne, tym bardziej, że razem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym tworzą zwartą i logiczną całość.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie jest zasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wobec braku dowodu doręczenia decyzji z dnia 30 czerwca 2015 r., Sąd uznał, iż odwołanie zostało wniesione w terminie, czemu organ rentowy nie zaprzeczył.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 poz. 748 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1)legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat dla mężczyzn, 60 lat dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 powyższej ustawy zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. nr 637) z dniem 01 stycznia 2013r., co skutkuje tym iż od 01 stycznia 2013 r. celem uzyskania uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przez ubezpieczonych przesłanki rozwiązania stosunku pracy.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z wykazem A dział III poz. 90, stanowiącym załącznik do wskazanego powyżej rozporządzenia, pracą w szczególnych warunkach są prace wykonywane bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach.

Dodatkowo wskazać należy również na § 2 ust. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., zgodnie z którym okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2). Jednakże postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.) mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

W sprawie bezspornym jest, że ubezpieczony ukończył 60 lat oraz wykazał łączny okres składkowy i nieskładkowy na dzień 01 stycznia 1999r. przekraczający 25 lat. Ubezpieczony na chwilę orzekania w niniejszej sprawie nie jest też członkiem OFE - złożył bowiem stosowne oświadczenie.

Przedmiotem sporu pozostawało zatem ustalenie, czy nieuwzględnione przez ZUS okresy zatrudnienia w Stoczni (...) Sp. z.o.o. na stanowisku „**ślusarz okrętowy**” oraz na stanowisku „**robotnik pochylniano dokowy**”, mogą zostać uznane za okresy pracy w szczególnych warunkach. Tak więc sporna w niniejszym postępowaniu była jedynie kwestia, czy ubezpieczony posiadał wymagany 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, w rozumieniu art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach, w wymiarze 15 lat, albowiem spełnienie przez niego pozostałych warunków do uzyskania emerytury nie było kwestionowane przez organ rentowy

W celu ustalenia charakteru pracy ubezpieczonego oraz warunków jej wykonywania Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z akt ubezpieczeniowych oraz dokumentacji zgromadzonej w toku postępowania przez Sądem, a nadto z zeznań świadków i z przesłuchania samego wnioskodawcy.

Wskazać w tym miejscu należy, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwestionował świadectwo pracy w warunkach szczególnych zaoferowane przez ubezpieczonego, gdyż brak w nim odwołania do odpowiednich zarządzeń resortowych. Sąd pragnie wyjaśnić, iż zarządzenia resortowe - w tym zarządzenie nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985 r. w sprawie stanowisk pracy, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego (Dz. Urz. MHiPM z 1985 r. nr 1-3 poz. 1) – nie stanowią źródeł powszechnie obowiązującego prawa, i stanowią jedynie pomocnicze akty prawa niższego rzędu oraz dokumenty dotyczące jedynie konkretnych zakładów pracy, do których odwoływali się poszczególni pracodawcy, wskazując w dokumentacji pracowniczej (świadectwach wykonywania pracy w warunkach szczególnych) na rodzaje wykonywanej przez pracowników pracy.

Kluczowym i podstawowym dokumentem w tym zakresie pozostaje cytowane powyżej rozporządzenie. W tej mierze wypowiedział się Sąd Najwyższy, wskazując, iż źródłem prawa do emerytury za pracę w szczególnych warunkach jest ustawa z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i rozporządzenie z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Nie jest nim natomiast zarządzenie resortowe, jako że nie stanowi źródła prawa (art. 87 Konstytucji). Wykazy resortowe wydane na podstawie § 1 ust. 2 i 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mają charakter informacyjny, techniczno - porządkujący, uściślający oraz mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej, stanowiąc podstawę domniemania faktycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2012 r., I UK 403/11).

Na marginesie jedynie warto przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który wskazał, iż co prawda, wykazy resortowe mają charakter jedynie informacyjny, techniczno-porządkujący i uściślający, jednakże z faktu, że właściwy minister, kierownik urzędu centralnego lub centralny związek spółdzielczy w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach, może płynąć domniemanie faktyczne (art. 231 k.p.c.), że praca na tym stanowisku w istocie wykonywana była w takich warunkach i odwrotnie, brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może - w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych - stanowić negatywną przesłankę dowodową (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., II UK 218/09; podobnie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2011 r., I UK 164/11).

Podane powyżej zarządzenie resortowe, w wykazie A dział III pozycja 90 punkt 25 wskazuje wprost prace montera ślusarskiego wyposażenia okrętowego, zaś w punkcie 46 zostały wskazane stanowisko ślusarza okrętowego – zatem zbieżne z wykonywanymi w spornym okresie przez ubezpieczonego w pierwszym ze spornych okresów zatrudnienia (od dnia 13 marca 1974 r. do 30 listopada 1984 r. na stanowisku **ślusarz okrętowy**). W drugim zaś spornym okresie od dnia 01 grudnia 1984 r. do 31 marca 2000 r. ubezpieczony pracował na stanowisku **robotnik pochylniano-dokowy**. Wspomniane zarządzenie nie wymienia wprost takiego stanowiska, w punkcie 5 wymienia jedynie stanowisko „dokowego”, w związku z czym można rozważać czy prace wykonywane w tym okresie dadzą się zakwalifikować pod wyżej wskazane stanowisko.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ma takiej potrzeby. Przeprowadzone bowiem w sprawie postępowanie dowodowe pozwoliło na ustalenie, iż w powyższym okresie ubezpieczony będąc zatrudnionym na stanowisku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace szerzej ujęte: bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i przy nabrzeżach, **czyli wykonywał prace o których mowa w wykazie A dział III poz. 90 stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. nr 8 poz. 43), a wskazane rozporządzenie ma zasadnicze znaczenie w kwestii ustalania prawa do wnioskowanego świadczenia.**

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe potwierdziło, że okres pracy ubezpieczonego od 13 marca 1974 r. do 31 grudnia 1998 r. był okresem wykonywania przez ubezpieczonego prac w szczególnych warunkach, w rozumieniu 32 ust. 1 i 4 ustawy emerytalnej. Ubezpieczony w powyższym okresie był zatrudniony w Stoczni (...) Sp. z o.o. w T., gdzie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na stanowiskach **ślusarz okrętowy i robotnik pochylniano-dokowy**.

Stocznia remontowała lodolamacze, barki, i inne jednostki pływające. Przygotowywała również urządzenia (wyposażenie statków) i zapewniała ich montaż. W początkowym okresie zatrudnienia ubezpieczony wykonywał prace ślusarza okrętowego pracując stale i pełnym wymiarze czasu pracy w warsztacie pływającym po kanale w stoczni (...). Warsztat pływający był przycumowany do nabrzeża, pracowano również w hali znajdującej się przy nabrzeżu. Wydział w którym zatrudniony był ubezpieczony (wydział wyposażenia) zajmował się produkcją wrót, włazów wentylacyjnych. Przygotowywał również wentylacje, blachy pod podłogi, drzwi zarówno w warsztacie jak i na statkach. W czasie gdy kadłub był montowany (czyli zajmował się wydział kadłubowy) ubezpieczony zajmował się jego wyposażeniem które miało być zamontowane. Następnie ubezpieczony został przeniesiony do pracy na pochylni do brygady pochylniowo-dokowej gdzie przygotowywał statki do wodowania - montował jednostkę, ustawiał rusztowania, wózki do wodowania, przygotowywał wózki pod inne jednostki.

Prace ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, bezpośrednio przy budowie i remoncie statków na stanowiskach znajdujących się na tych statkach, pochylniach, dokach i nabrzeżach. Spełnienia ostatniej przesłanki – wymogu uzyskania 15 lat pracy w warunkach szczególnych- nie zmienia też fakt, iż ubezpieczony został przeniesiony na ok. 3 miesiące do Czechosłowacji gdzie budował wrota jazu (konstrukcja hydrotechnicznej), gdyż i bez tego okresu spełniał wymóg 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W tym stanie rzeczy, po uwzględnieniu spornego okresu zatrudnienia w Stoczni (...) w T. należało uznać, iż ubezpieczony spełnia wymagany warunek legitymowania się okres 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a tym samym spełnia warunki do przyznania mu wnioskowanego świadczenia.

W konkluzji Sąd Okręgowy na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 08 lipca 2015 r. tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego (wniosek został złożony dnia 23 czerwca 2015 r.).

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, mającego wpływ na jego prawo do wnioskowanego świadczenia. Ubezpieczony również dopiero w trakcie postępowania przed sądem złożył oświadczenie o przekazaniu środków zgromadzonych na rachunku w OFE.

Na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu przewidzianej w art. 98 kpc Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł. tytułem kosztów procesu – kosztów zastępstwa procesowego, a to na § 11ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) zmienionego rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 29.07.2015r. (Dz.U.2015.1078).